

JACODINE VAN DE VELDE

FAKE SHOT

kluitman

*Voor Emiel en Levien, die waarschijnlijk
heel graag hadden gewild dat ik dit boek had
geschreven toen ik de baas over hun gametijd was.*

xxx mama

Nur 283 / W082601

Bisac JUV049000 / JUV032040 / JUV039020

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Jacodine van de Velde

Omslagontwerp: Caren Limpens

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor
het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
jacodinevandevelde.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

VOORWOORD DOOR LEVI DE WEERD

Wat leuk dat er nu een boek is over een jongen die e-sporter wil worden. Daar werk ik graag aan mee door iets over mezelf te vertellen.

Mijn naam is Levi de Weerd. Ik ben geboren op 15 mei 2004 en ik ben e-sporter van beroep. Eigenlijk wilde ik altijd profvoetballer worden. Ik speelde op hoog niveau bij Twente en Vitesse, trainde vijf keer in de week en had elk weekend wedstrijden. Weinig tijd voor andere dingen dus. Helaas was ik niet goed genoeg om door te breken als prof. Ik ging terug naar het amateurvoetbal en had ineens heel veel tijd over. Een deel daarvan besteedde ik aan FIFA.

Weet je wat grappig is? Er zijn best veel overeenkomsten tussen mij en Micha, de hoofdpersoon van dit boek. Ook ik heb een oudere broer van wie ik al won toen ik tien was. En ook ik ben heel competitief ingesteld: ik wil altijd winnen en steeds

beter worden. Net als Micha's ouders wilden mijn ouders ook dat ik eerst mijn school afmaakte voordat ik verderging met e-sporten. Nu ik wat ouder ben, begrijp ik beter waarom dat belangrijk is. Maar de grootste overeenkomst tussen Micha en mij is misschien wel dat ik ook heb moeten leren verliezen, want als e-sporter word je vaker verslagen dan dat je wint.

Verliezen maakte me eerst heel onzeker. Ik ging erdoor aan mezelf twijfelen, net als Micha. Maar nu heb ik geleerd verliesmomenten om te zetten in kracht en motivatie.

Op mijn zestiende werd ik twee keer Europees kampioen. Dat is nog niemand anders op die leeftijd gelukt. Natuurlijk ben ik daar trots op, maar als je vraagt wat het hoogtepunt van mijn carrière is, dan zou dat mijn eerste kwalificatie voor het WK zijn. Dat was in 2021. Alleen kwam toen corona en ging het WK niet door. Ik dacht: dit lukt me misschien nooit meer. Toen het een jaar later in Londen tóch lukte, ging ik pas echt in mijn eigen kunnen geloven.

Sindsdien heb ik elk jaar aan het WK meegedaan en één keer werd ik derde. Je kan vast raden wat nu mijn doel is!

Mijn boodschap aan jullie is dan ook: dromen zijn er niet om dromen te blijven, maar om werkelijkheid te worden.

Als je dit boek openslaat, zal je zien dat Micha daar al heel erg zijn best voor doet.

Ik wens jullie heel veel plezier met het lezen van *Fake shot!*

Sportieve groeten!

Levi de Weerd

VIERKANTE OGEN ZIJN NIET VIERKANT

‘Vuile *troller*,’ grom ik als Sjoerd een smerige sliding probeert te maken. Behendig ontwijk ik zijn actie.

‘Irritant ettertje.’ Mijn broer zit op het puntje van de bank en mishandelt de controller in een poging nog iets voor elkaar te krijgen.

‘Je kan het gewoon niet hebben dat ik beter ben.’ Ik geef een steekpass naar mijn spits.

Naast me klinkt een spottend geproest. ‘Hier misschien. Soms. Maar op een echte grasmat ben je nergens.’

Ik reageer niet, want hij heeft gelijk. Maar ja, hij is ook ruim vijf jaar ouder dan ik.

‘Heb je niets op te zeggen, of wel dan?’ Sjoerd maakt stuip-trekkingen als hij met zijn verdediger mijn spits weer probeert te tackelen.

Door mijn *fake shot* ligt de keeper van mijn broer op de grond en kan ik de bal met een lullig lobje het net in schieten. ‘Ik zeg dat het 3-1 is, loser.’

Sjoerd zakt tegen de rugleuning van de bank. Hij draait zijn hoofd mijn kant op. ‘Jij gaat nog eens een keer iemand tegenkomen die je ongenadig inmaakt. En dan vergaat de wereld.’

Ik haal mijn schouders op. Ik kan inderdaad niet goed tegen mijn verlies, maar dat hoeft ook niet als je bijna altijd wint. ‘Gelukkig ben jij dankzij mij goed getraind in het omgaan met verliezen.’ Ik kan het niet laten het er nog eens in te wrijven, want op bijna alle andere vlakken is mijn broer me de baas. En hij laat ook geen kans voorbijgaan om mij daarop te wijzen.

Ik zal nooit vergeten dat hij me jaren geleden wekenlang treiterde omdat ik bij zwemles niet door dat stomme onderwatergat durfde.

Hij is slimmer en sportiever dan ik.

Hij is in alles beter. Behalve in FIFA dus.

‘Jongens, ik vind het mooi geweest. Uit dat ding.’ Mijn moeder steekt haar hoofd om de deur.

‘Mam!’ protesteer ik meteen.

‘Niets geen ge-mam.’ Ze zet haar hand in haar zij en trekt streng haar wenkbrauwen op. ‘Jullie zitten hier al veel langer dan we hadden afgesproken.’

Sjoerd gaat weer rechtop zitten, de controller in de aanslag. ‘Potje is nog niet afgelopen. En trouwens, volgende week woon ik op kamers. Dan kan je ook niet in de gaten houden hoelang ik game.’ Hij trekt een ondeugend gezicht naar haar, waardoor haar strenge blik verdwijnt en er in plaats daarvan een lach in haar ogen verschijnt.

Nog iets waar hij beter in is: mijn moeder paaïen.

Soms vraag ik me af of dat komt doordat hij op pap lijkt: dezelfde donkere haren en bruine ogen. Ik ben veel blonder, net als mijn moeder. Al heb ik wel mijn vaders oogkleur.

‘Dat geldt niet voor Micha. Jullie krijgen nog vierkante ogen zo.’

Wat een bullshit. Vierkante ogen zijn niet vierkant. Het is een van de vele onzinnige dingen die ouders zeggen. Vroeger zei mijn moeder als ik boos keek: ‘Kijk maar uit, want als de klok straks slaat, blijft je gezicht zo staan.’ En ik geloofde dat.

‘Nog heel even. Het regent en we kunnen voor etenstijd toch niets anders meer doen,’ zegt Sjoerd met zijn blik op het scherm gericht.

Serieuze, mijn broer kan beter advocaat worden dan psycholoog. Nog voordat mijn moeder antwoord heeft gegeven, trapt hij af. Meteen concentreer ik me op het scherm. Als ik haar vanuit mijn ooghoek op haar horloge zie kijken, weet ik dat hij het voor elkaar heeft.

‘Vooruit dan, maar de rest van de avond blijft dat ding uit.’

‘Afgesproken,’ beloven we. Ze verdwijnt uit het zicht, en omdat ze de deur van de gamekamer open laat staan, blijven we allebei stil.

Pas wanneer we beneden de woonkamerdeur horen, zegt Sjoerd: ‘En dát moet jij nog beter trainen, Miesje Piesje.’

Ik heb de pest aan die kleinerende bijnaam. Toen ik acht was

sliepen Sjoerd en ik een keer in het tweepersoonslogeerbed bij opa en oma. Ik droomde dat ik op school op de wc zat en plaste in bed. Sindsdien noemt hij me Miesje Piesje als hij me dwars wil zitten. En nu zet hij het in om me op te fokken, zodat ik afgeleid raak. Dus ik reageer er expres niet op.

‘Als je maar niet denkt dat die PlayStation meegaat naar Amsterdam. Hij is net zo goed van mij als van jou.’

‘Jaja,’ mompelt hij. ‘Kom niet aan de drugs van een junk.’

Ik wil net zeggen dat hij zijn bek moet houden, maar hij weet de bal af te pakken. Dus in plaats daarvan komt er een zacht ‘Klootzak’ uit mijn mond.

Hij grinnikt en zet de counter in. ‘Ik hoop dat je als afwas-hulp sneller bent, slome sukkel. Je gaat me niet voor lul zetten bij mijn baas.’

Mijn irritatie neemt toe. Sjoerd hoeft niet net te doen alsof ik mijn vakantiebaantje alleen maar heb gekregen omdat hij ook in dat restaurant werkt. Gelukkig draai ik als veertienjarige vooral middagdiensten en werkt hij meestal ’s avonds. Ik houd een rotopmerking binnen en wissel snel van speler om zijn actie te kunnen verdedigen.

‘De 3-2 komt eraan,’ jengelt hij op zo’n irritant toontje. Als hij dan ook nog een zetje tegen mijn bovenarm geeft, zou ik het liefst mijn elleboog in zijn gezicht beuken.

‘Kappen met je geklier,’ grom ik. Ik schop met mijn rechtervoet tegen zijn linkerkuit. Heel dom. Want precies op dat moment passeert hij mijn verdediger.

‘Woehoe,’ juicht hij als hij de bal loeihard in de linkerbovenhoek schiet. ‘Wat zei ik? 3-2. En de gelijkmaker komt hierna. Als jij eenmaal gefrustreerd raakt, kan je net zo goed stoppen met spelen.’

Ik klem mijn kaken op elkaar. Echt niet dat ik dit nog ga verliezen. Ik zal blij zijn als hij over een week is opgehoepeld. Maar eerst ga ik wraak nemen op de enige manier die ik ken: hem verslaan.

Die avond aan tafel gaat het voor de zoveelste keer over hetzelfde: Sjoerd die gaat studeren.

Sjoerd die nog een oude fiets moet regelen voor in Amsterdam.

Sjoerd die nog even bij opa en oma langs moet voordat hij vertrekt. Alsof hij het land uit gaat.

Sjoerd die zooo goed is omdat hij psychologie gaat studeren.

‘Mag ik misschien ook even iets zeggen?’ onderbreek ik mijn broer midden in zijn uitleg over de introductieweek.

Mam kijkt verstoord op.

Pap glimlacht. ‘Natuurlijk.’

‘Ik wil me aanmelden voor de try-outs van het ETCG. Esports Talent Center Gelderland,’ verduidelijk ik voor de zekerheid.

Mam zucht.

Paps glimlacht verdwijnt. ‘Micha, daar hebben we het al vaker over gehad.’

We hebben het ook al héél vaak over Sjoerds studie gehad.

‘Je bent nog te jong, dat weet je best. Op de website staat dat het vanaf vijftien jaar is.’

‘In het filmpje op insta zeggen ze niets over leeftijden, en ik ben minstens zo goed als de meeste negentienjarigen.’ Uitdagend kijk ik naar mijn broer. Ondanks zijn geklier kwam die gelijkmaker er niet.

‘Dat is waar,’ zegt Sjoerd tot mijn verbazing. Ik gaap hem een moment aan en herstel me dan snel.

‘Ik ben er klaar voor. Ik wil e-sporter worden.’

Mijn moeder rolt met haar ogen. ‘Ook daar hebben we het al heel vaak over gehad. Gamen is geen echte baan.’

‘Wel als je e-sporter bent.’ Ik verschuif mijn blik naar mijn vader. ‘Topsporters hebben toch ook een echte baan?’ Mijn vader is een fanatiek sporter.

‘Een wedstrijdje op een PlayStation is niet hetzelfde als een echte sport. En nu wil ik er niets meer over horen. We vallen in herhaling,’ antwoordt mam al voordat pap dat kan doen. ‘Sjoerd, heb je al nagevraagd of er in je nieuwe huis een keukentrapje is? Wel zo handig als we gaan verven.’

Mijn broer reageert niet meteen. Hij kijkt me aan met een uitdrukking die ik niet helemaal kan plaatsen. Ik zou bijna denken dat het medelijden is. Maar dat zal vast niet. We hebben het hier over mijn broer.

OMDAT IK HET ZEG

‘Weet je zeker dat je morgen niet gezellig mee wil naar Amsterdam? Kan je gelijk Sjoerds nieuwe kamer zien.’

Bijna een week later, maar het gaat nog steeds nergens anders over.

Daniek en ik hebben net onze hyperactieve bordercollie Puk uitgelaten, maar hij wil nu alweer spelen. Wij willen ook ‘spelen’, alleen dan op de PlayStation.

‘O, hoi Daan,’ zegt mam.

‘Hoi. Mama heeft die meegegeven.’ Daniek wijst naar een of ander vrouwenblad op de eettafel. Puk staat met de bal in zijn bek voor ons.

‘Je bent een schat. Maar de komende dagen zal er van lezen niet veel komen. We gaan Sjoerd verhuizen.’

‘Ik hoorde het.’ Daniek glimlacht naar mijn moeder voordat haar blik kort naar mij schiet. Ik zorg ervoor dat ik geen oogcontact maak, want ik weet zeker dat we het dan allebei uitproesten.

Daan weet precies hoe mijn moeder is. En dat ik soms helemaal gek van haar word.

Onze moeders zijn al sinds de middelbare school bevriend. Ze trouwden vlak na elkaar en mijn moeder raakte al snel zwanger van Sjoerd, maar Daniëks zus Tess werd pas twee jaar later geboren. Na Sjoerd duurde het heel lang voordat ik kwam. Onze moeders beweerden dat ik op Daniek wachtte. Wat nergens op slaat. Alsof een baby die keuze maakt. Hoe dan ook, ik denk niet dat we géén vrienden hadden kunnen worden. Onze eerste foto werd de dag na mijn geboorte gemaakt. Daniek leek een reus naast mij in de box, al was ze maar een maand ouder.

Ik pak de bal uit Puks bek en gooi hem de kamer door. Meteen vliegt hij erachteraan.

‘Mam, kan ik me in elk geval inschrijven voor die try-outs?’ doe ik nog maar weer eens een poging. De tijd begint te dringen, de try-outs zijn over een paar weken.

‘Serieus, Micha?’ Ze kijkt me aan alsof ik zojuist een bal door de ruit heb getrapt. ‘Ik dacht dat we duidelijk waren geweest.’

‘Het is eigenlijk gewoon een online toernooi. Daar mag ik anders toch ook aan meedoen?’

‘Het is geen toernooi, het is om toegelaten te worden tot iets waar jij én te jong voor bent én wat wij niet oké vinden.’

Puk komt met een kwijlbal voor me staan, maar ik negeer hem. ‘Maar waarom dan niet?’

‘Omdat ik het zeg.’

Daar heb ik zó'n hekel aan. Iets is alleen maar waar omdat een volwassene het zegt. Niet wanneer ik het zeg. Zelfs niet als ik gelijk heb.

Puk komt wat dichterbij, alsof ik anders niet begrijp wat hij wil. Probleem is dat niemand begrijpt wat ik wil.

'We gaan naar boven,' mompelt ik gefrustreerd. In tegenstelling tot onze hond weet ik heel goed wanneer iets geen zin heeft.

Daan volgt me de gang in en vlak voordat ik de deur achter me sluit, roept mijn moeder: 'Micha, je hebt nog geen antwoord gegeven. Ga je morgen echt niet mee?'

Ik rol met mijn ogen. 'Ja... ik ga echt niet mee. Ik moet 's middags werken, weet je nog?' En als ik niet had moeten werken, was ik alsnog niet meegegaan. Omdat ik dat zeg.

Hard trek ik de deur dicht.

'Ze is helemaal hyper over die verhuizing, of niet?' vraagt Daan, die al halverwege de trap is. Ze kent me goed genoeg om nu niet over de try-outs van het ETCG te beginnen.

'Ik word gestoord van haar.'

'Mijn moeder gaat precies zo reageren als Tess op kamers gaat.'

We lopen de gamekamer binnen. Ik schuif de strijkplank opzij zodat we erlangs kunnen.

'Dat betwijfel ik.' Ik plof op het bankje neer en start de PS op. 'Het is gewoon bloedirritant dat alles wat Sjoerd doet fantastisch is, maar mij nemen ze niet serieus.'

Daan trekt een moeilijk gezicht. 'Dat is het lot van een tweede kind, zegt mijn opa.'

'Of het lot van iemand met een broer als Sjoerd.' Ik geef haar een controller.

Ze zakt naast me tegen de rugleuning van de bank en is even stil. 'Misschien moet je het gewoon doen.'

'Wat? Me inschrijven?' Ik blader door het menu en selecteer *Aftrap* voor een simpel potje. Over een paar weken doe ik dat niet meer. Zodra het nieuwe FIFA-spel er is, moet ik zo snel mogelijk van divisie 10 doorstomen naar de Elite Divisie om mee te kunnen doen aan de kwalificaties.

'Ja.' Daan werpt vlug een blik naar de openstaande deur. 'Kan toch gewoon?' zegt ze, zachter nu. Met een ondeugende glans in haar blauwe ogen kijkt ze naar me.

Ik grijns. Het was ook al door mijn hoofd gegaan.

'Hé, tortelduifjes.' Ik schrik als mijn broer in de deuropening verschijnt. Hij heeft een grote doos in zijn armen en knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'Wat zitten jullie hier te smoezen?' Meteen daarna laat hij zijn mond openzakken en zet grote ogen op, alsof hij ons heeft betrapt. 'Handen netjes aan de controllers, hè? Laat ik jullie niet betrappen op vieze spelletjes.'

Sukkel. Hij weet heel goed dat ik niets met Daan heb.

Sjoerd schiet keihard in de lach voordat hij met zijn zoon uit het zicht verdwijnt en zijn irritante schaterlach met zich meeneemt.

'Gelukkig ben je bijna van hem af.'

De volgende dag kan ik niet wachten om mijn ouders en Sjoerd uit te zwaaien. Ik kom er zonder morren megavroeg mijn bed voor uit.

Onze auto zakt bijna door de bodemplaat, zo vol zit hij. Mijn moeder is compleet ingebouwd op de achterbank, en de aanhangwagen is afgeladen met meubels en andere troep.

‘Nou, dag smurf.’ Mijn broer trekt het portier aan de passagierskant open. ‘Wil je nog een knuffel van me?’

‘Ik denk dat ik het wel een week zonder red,’ antwoord ik op droge toon. ‘Volgend weekend kom je toch naar huis voor de voetbal?’

Hij knikt. ‘Yep.’ Sjoerd heeft met de trainer afgesproken dat hij gewoon wordt opgesteld, als hij maar wel twee keer per week bij een club in Amsterdam meetraint.

‘Tot vrijdag dan. Veel plezier met je intro.’

‘Jij succes maandag. Geniet van je laatste vakantiedagen.’

Dat ga ik zeker doen.

Zodra de auto de straat uit is verdwenen, roep ik Puk en doe hem aan de riem. Het rondje lopen we sneller dan normaal. Weer thuis schop ik mijn sneakers uit en plof op de bank neer. Ik negeer Puk, die me met de tennisbal in zijn bek smekend aankijkt. Het filmpje op insta is snel gevonden. Het enige wat ik hoeft te doen, is mijn naam bij de comments invullen.

Nog geen uur later heb ik een bericht in mijn DM met een link naar een Google-formulier.

Whaaa, ga ik dit echt doen?

Ineens weet ik het niet meer zo zeker. Ik bel Daniek.

‘Ze zijn weg en ik heb het formulier binnen. Zal ik het doen?’

‘Echt wel,’ klinkt het vastberaden. ‘Dit is wat je wil, toch?’

‘Ja. Maar als ze erachter komen, ben ik de lul.’

‘Waarschijnlijk. Maar alleen als je door bent, en dan heb je je punt gemaakt.’ Ze zucht diep. ‘Kom op, Micha. Gewoon doen.’

‘Ja?’ Mijn hart bonkt in mijn keel.

‘Ja. Omdat ik het zeg,’ aapt ze mijn moeders woorden én haar toontje van gisteren na. ‘Ik moet ophangen. Ik weet niet wat er aan de hand is, maar het gaat niet zo lekker met mijn moeder.’

Als de verbinding is verbroken, staar ik nadenkend naar het scherm. Ik kan best redelijk voetballen, maar blink er niet in uit. Niet zoals Sjoerd, die al in ons eerste elftal speelt terwijl hij nog maar negentien is. Op school gaat het goed, maar vanaf het vmbo is het een lange weg naar de universiteit. Niet dat ik dat wil, maar toch. Ik heb vrienden. Twee échte, Daniek en Ferry, al vanaf de basisschool. Daarnaast zijn er op school en bij de voetbal wat anderen met wie ik soms optrek, maar populair ben ik niet.

Daniek kan goed gitaarspelen. Ik ben totaal niet muzikaal. Ferry is supertechnisch. Als we in de loods van zijn vader zijn, is hij degene die aan de minicrossmotor sleutelt. Ik weet nog

net hoe ik het ding moet starten, maar verder dan dat gaat mijn inzicht niet.

Hoe anders is het met een controller in mijn hand. Dan voel ik me als Puk met zijn bal. Als pap met zijn tennisracket. Als mam met... geen idee, eigenlijk. Het past gewoon. Al vanaf het begin, terwijl ik nog best jong was. Ik had het gevoel in het FIFA-spel rond te lopen, wist gevoelsmatig wat ik moest doen. En dat ik er steeds beter in werd, gaf een enorme kick.

FIFA is zo veel meer dan simpel een bal overschieten met je controller. Om op hoog niveau te kunnen meedraaien, heb je een combinatie van tactiek, inzicht en reactievermogen nodig. Ik denk dat ik dat allemaal heb. Ik wéét dat ik het in me heb. Het lukt me alleen niet om mijn ouders dat te laten inzien, hoe hard ik het ook probeer.

Als ik hierin wil groeien, is het talentenprogramma van Esports Talent Center Gelderland een belangrijke eerste stap naar mijn uiteindelijke droom. Zij kunnen me helpen verder te komen. En het is dikke mazzel dat het ETCG op Papendal is, hier in Arnhem.

Sjoerd hoeft toch ook niet steeds uit te leggen waarom hij psychologie gaat studeren? Geen idee waarom, maar hij vindt het gewoon leuk. Punt. Dit is wat ik leuk vind, waar ik goed in ben en wat me blij maakt.

Fuck it, ik ga ervoor.

Ik zet mijn iPad aan om het inschrijfformulier te downloaden. Ongeduldig lees ik iets over een privacyverklaring van

Topsport Gelderland, maar dat boeit me niet. Ik vul mijn mailadres in en mijn naam. Bij het veld waar ik mijn geboortedatum moet invoeren, aarzel ik. Ik kan natuurlijk heel makkelijk een jaartje erbij liegen. Maar als ze daar later achter komen, scoor ik geen punten. Toch maar eerlijk zijn, dus.

Na nog wat persoonlijke informatie en vragen over voor welke game ik me opgeef – FIFA! – volgt er een lastigere vraag.

Hoeveel jaar game je?

Ik denk na. Eerst was het meekijken toen Sjoerd een Nintendo had. Ik was twee of zo. Toen hij een PlayStation kreeg, wilde hij FIFA tegen me spelen omdat hij wilde winnen. Het duurde niet lang voordat ik vaker hem versloeg dan andersom. Toen ik acht was kregen we onze eerste gezamenlijke PS en ging ik pas echt los. Ik ben nu net veertien. Zeven jaar lijkt me een goede middenweg.

Hoeveel uur per week game je? Hm, minder dan ik zou willen en meer dan ik mag.

Hoeveel jaar speel je het spel waarvoor je je opgeeft? Zeven, dan ook.

Speel je toernooien? Yep.

Welke divisie? Ik zit in de Elite Divisie, maar over een paar weken komt het nieuwe spel en begint iedereen in de tiende. Maar ik weet me altijd snel omhoog te werken.

Ik beweeg de muis. Na een keer diep inademen klik ik op *Verzenden*.

GEDULD? WAT IS DAT?

Drie dagen later lijkt de zomervakantie nooit te hebben bestaan. Blijkbaar dachten de leraren dat onze hersenen in een *brainfreeze* zitten die alleen opgelost kan worden met een overkill aan huiswerk.

Bij de fietsenstalling wacht ik samen met Ferry op Daniek. Ferry en ik zitten bij elkaar in de klas. Daniek doet havo en heeft een ander rooster. Maar op maandag zijn we op dezelfde tijd uit.

‘Kom je vanavond nog naar de loads?’ vraagt Ferry.

Aan de zuidkant van de Nederrijn heeft zijn vader een loads, waar we met z’n drieën vaak rondhangen. In het begin hadden we aan de kant van de sloot een hut gebouwd van oude planken. Dat werd ons honk. Tot na een flinke regenbui bleek dat wij in de hut ongeveer nog natter werden dan erbuiten. Ons ‘honk’ werd toen een bank op de bovenverdieping van de loads. Met een oude tv erbij. Een behoorlijke upgrade, dankzij Ferry’s vader.

Ik kijk kort op van mijn scherm en schud mijn hoofd. ‘Trainen,’ antwoord ik.

Hij zucht. ‘Ik haat het dat alles weer begint. Jij en Daniek allebei twee keer per week trainen en op zaterdag wedstrijden. In de vakantie waren jullie er ook al bijna nooit.’

Een venijnig randje aan zijn stem zorgt ervoor dat ik opkijk. ‘Ik had dit jaar een baantje, weet je nog?’ Bijna flap ik eruit dat we niet allemaal een vader hebben die alles voor ons koopt, maar ik weet me in te houden.

‘Ja, maar niet zeven dagen in de week, toch? En Daniek, die...’

‘Die wat?’ Ik kijk hem recht aan. Hij moet het eens wagen iets lulligs over haar te zeggen omdat hij zijn zin niet krijgt.

‘Laat maar. Dat jullie het lekker uitzoeken.’ Hij rochelt eens flink en spuugt vlak voor de neus van mijn sneaker op de stoep. Dan crost hij ervandoor op zijn fatbike.

Ik sta hem nog steeds verbijsterd na te kijken als Daniek aan komt lopen. ‘Is Ferry al weg?’ Ze volgt mijn blik voordat ze bukt om haar fiets van het slot te halen.

‘Ja. Pissig omdat ik vanavond niet naar de loads kom,’ mompel ik terwijl ik mijn telefoon in mijn broekzak stop. ‘Kom, we gaan. Ik moet om zes uur trainen.’ En ik wil mijn huiswerk daarvoor af hebben, zodat ik later vanavond nog online kan. Ik ruk mijn fiets uit het rek en rijd van het schoolplein af.

Als Daan naast me fietst, kijkt ze me onderzoekend aan. ‘Beetje sjaggie?’